

udsætte mig for ikke at være til Stede i, som jeg kunde tænke mig, et Par Møder paa de Dage, hvor Udvalget ellers ikke holder Møde. — det vilde nemlig rimeligvis være nødvendigt for det at have Møder paa disse Dage, fordi det ellers ikke kunde blive færdigt — tilskrev jeg bl. N. Udvalgets Formand og sendte dette Forslag, saaledes at der har været Anledning for Udvalget til at forhandle det, naar Forhandlingerne begynde igjen. Jeg har altsaa givet det ærede Udvalg Veilighed til at se Forslaget, for det stillede sine Endringsforslag, og det har ogsaa haft den sædvanlige Veilighed til at se det, inden Forhandlingerne begynde. Jeg nævner blot dette for at faa fast, at jeg ikke for Fremtiden uimodsaagt vil høre Antydninger, der gaa ud paa, at jeg skulde vise Uloyalitet i mit Forhold til mine ærede Kolleger i Thinget eller i Udvalget. Det samme Krav, som jeg i saa Henseende stiller til mig selv, stiller jeg ogsaa til Andre, at naar vi i Formen iagttage en loyal Fremgangsmaade, saa kunne vi her i Salen drøfte og behandle de Forslag, som vi ere gaaede ind paa at stille. Min Loyalitet er gaaet saa vidt, at uagtet flere Endringsforslag, der ere blevne afgjorte under min nødvendige Fraværelse, ere blevne betegnede med hele Udvalgets Navn, altsaa ogsaa med mit Navn, har jeg paa mangfoldige Punkter ikke sagt Noget derom, heller ikke paa et Par Punkter, hvor jeg ikke var enig, men jeg har tiet stille, fordi jeg ikke under den nuværende Finantsbehandling af Hensyn til den Stilling, jeg indtager til Finantsloven, lægger Vægt paa, om der kommer nogle flere eller færre Forslag af underordnet Betydning, som jeg ikke personlig billiger. Jeg kan saa meget lettere gjøre den Indrømmelse, og jeg kan saa meget lettere vise den Godmodighed overfor mine ærede Kolleger, som jeg ikke i mindste Maade er tilbøielig til at berøve dem Vren af den Finantsbeholdelse, som er ført i de senere Aar, under det provisoriske Regimente, hverken det ærede Ministeriums eller det høie Things. Men naar dette er saa, mener jeg, at man ikke her maa forsøge ved Antydninger, der, saaledes som de lyde, absolut maa misforstaaes, at lade, som om jeg handlede illoyalt overfor mine ærede Kolleger. Det ligger ikke i min Natur. Jeg er meget vant til at se mine Forslag blive drøftede og forkastede, det ansøger ikke mine Nerver, det kan jeg godt taale, og det vil maasse foreløbig blive Tilfældet i større Grad end tidligere, nemlig naar jeg maatte finde, at Nødvendigheden talte for at træde endnu mere aktivt op mod adskillige Forslag, som jeg ikke billiger. Den høitærede Justits-

minister siger, at mit Forslag er forsaavidt mere betænkeligt, som han ikke har Ret til at tilstaa sine Assistenters disse Lønninger, naar mit Forslag bliver vedtaget. Kan være, men jeg forsvare mig paa den anden Side mod den Tanke deri, at jeg skulde antage, at de saa uden videre blive nedsatte, men tillige ligger der i mit Forslag en Forvaring, hvis mit Forslag skulde vedtages, hvad det jo ikke bliver, fra Thingets Side imod, at de 10,500 Kr. af de 35,300 Kr. skulde have samme stabile Karakter som den tidligere gamle Lovbestemmelse. Kommer man saa til en Revision af Justitsministeriet, dets Embedsmænd, Bestillingsmænd, Forretningsgang og Arbejdsordning, vil ved en saadan Lønningsrevision Thinget kunne sige: Vi ere ikke forpligtede til at betragte det som en ved Lov normeret Sum, hvorfra vi ikke kunne vige, men som vi skulle lægge til, fordi Bevillingen, hvad der ogsaa tydelig fremgaar af Opstillingen paa Finantsloven, var fremkommen under provisoriske Løber, da man ikke vilde nægte, at de Kræfter, man søgte yderligere Bevilling til, maatte enten yderligere forøges netop ved det provisoriske Regimente. Man vilde da kunne komme til at tænke, at Revisionen sagde: Medhjælpssummerne skulle ordinært være det og komplet det, og de kunne efterhaanden formindskes, altsaa senere gaa nedad. Mit Forslag i denne Skikkelse styrter en saadan Tanke, men der vil ikke ske noget voldeligt Overskud paa Ministeriet pludselig ved Finantsloven paa dette Punkt. Det har i alt Fald ikke ligget i min Hensigt.

Ordføreren (Holstein-Ledreborg):

Det ærede Medlem behøver ikke at undskyldes sig. Det er ikke nødvendigt lige overfor mig. Men paa den anden Side maa det ærede Medlem heller ikke tage mig fortrydeligt op, naar jeg anser det for min Pligt at opløse om Karakteren og Tilblivelsesmaaden af de Forslag, han har stillet, og som han hører, har det faktisk ikke været bekendt i Udvalget ved en Forhandling der. Hans Reises Grund er mig ganske ligegyldig, og det Spørgsmaal har jeg slet ikke indladt mig paa. Det ærede Medlem kan meget godt have Grunde til at have været borte baade fra Thinget og fra Udvalget ved mange Veiligheder, det underligger jeg ikke. Men dernæst maa det ærede Medlem ogsaa finde sig i, at jeg viser, at det er urigtigt, naar han tillægger mig Udtalelser, som jeg ikke har brugt.

Berg: Nu siger den ærede Ordfører, at jeg har været borte ved denne og saa-